

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.142/2024/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. november 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt¹ ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. március 1. napján kihirdetett 2.B.187/2023/69. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés büntetés tartamát 8 (nyolc) évre enyhíti.

A feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja a 2024. március 21. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt is.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma okmányszám², lakcíme cím¹⁵, tényleges tartózkodási helye a bv intézet¹.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék – megismételt eljárásban - a 2024. év március hó 1. napján kihirdetett 2.B.187/2023/69. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés], amiért őt, mint különös visszaesőt, 9 év szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház és a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Megszüntette a Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.B.10.671/2013/47. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot. Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, ez utóbbi esetében megállapította, hogy egy napi szabadságvesztés öt napi bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időnek felel meg. A vádlottól lefoglalt különböző pénznemekben fellelt készpénzek tekintetében vagyoneklobzást rendelt el, míg a bűncselekmény elkövetéséhez használt eszközöket elkobozta, ugyanakkor mások lefoglalását megszüntette és azok egy részét kiadta a vádlottnak, míg az értéktelenek megsemmisítéséről rendelkezett. A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen Terhelt1 vádlott az ok megjelölése nélkül, védője elsődlegesen téves minősítés miatt, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.725/2023/7. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt bizonyítási eljárás során a perrendi szabályokat és a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság új eljárásra adott iránymutatásait megtartotta. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat részletesen megvizsgálta és ennek alapján indokoltan vetette el a vádlott abbéli védekezését, hogy kábítószer-kereskedelem büntetében nem, mindössze kábítószer birtoklásban bűnös. Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, ítéletének indokolása kellő részletességgel tartalmazza a mérlegelő tevékenységet és annak eredményét, így az a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintendő. A vádlott cselekményének jogi minősítését is törvényesnek találta a fellebbviteli főügyészség, amellyel kapcsolatban annak az álláspontjának adott hangot, hogy a törvényszék által rögzített történeti tényállásból és a bizonyítékokból kétséget kizáróan azt lehetett megállapítani, hogy Terhelt1 a kábítószer kereskedelmi céllal szerezte be, mely magatartás megállapításához az 1/2007.BJE. számú jogegységi határozat alapján többlet magatartás kifejtése nem szükséges. Rámutatott, hogy az a körülmény, hogy a nyomozás során tanúlen kívül más kábítószer vásárló személy nem vált ismertté, önmagában a vádlott büntetőjogi felelősségét a kábítószer-kereskedelem büntetében nem zárja ki. Hangsúlyozta, hogy a védőnek a kábítószer birtoklásának a megállapítására vonatkozó álláspontja illeszkedik a vádlotti védekezéshez, amely azonban a bizonyítékok okszerű mérlegelésének eredményeként nem foghat helyt. A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, valamint a vádlottnak a különös visszaesői minőségében megnyilvánuló fokozottabb társadalomra veszélyessége indokolja az elsőfokú bíróság által kiszabott hosszú tartamú szabadságvesztést, különös figyelemmel arra, hogy feltételes szabadság hatálya alatt követte el az újabb deliktumot Terhelt1. Végezetül megjegyezte a fellebbviteli főügyészség átirata, hogy a megismételt elsőfokú eljárásban a törvényszék egy-egy évvel enyhítette a kiszabott fő-és mellékbüntetéseket, a további enyhítés pedig kimondottan ellentétes lenne a törvényben meghatározott büntetési célokkal.

[4] A vádlott meghatalmazott védői fellebbezésüket írásban is részletesen megindokolták. Ennek lényege szerint elsődlegesen a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését szorgalmazták, mert álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság olyan eljárási szabálysértést vétett, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására. A védők az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Be. 609. § (1) bekezdése és a (2) bekezdésének a) és d) pontjai alapján kérték, mert álláspontjuk szerint a törvényszék megsértette a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket a vádemelés után, illetve az elsőfokú bíróság a bűnösség megállapítása és a cselekmény Btk. szerinti minősítése tekintetében az indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Másodlagosan indítványozták, hogy az ítéltábla – amennyiben az elsődlegesen indítványukban foglaltakat nem osztaná – az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott büntetést jelentős mértékben enyhítse. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, a tényállás feltáratlan, az ítélet iratellenes megállapításokat és téves következtetéseket tartalmaz és mindezek együttesen a terhelt bűnösségének téves megállapításához vezettek. Nehezményezték, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban részben figyelmen kívül hagyta a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság korábbi hatályon kívül helyező végzésében az új eljárás lefolytatására adott iránymutatásait, amely jelentős mértékben hozzájárult az új elsőfokú ítélet megalapozatlanságához. E körben elsősorban azt hangsúlyozták a védők, hogy a Fővárosi Ítéltábla az 5.Bf.350/2022/42. számú hatályon kívül helyező végzésében előírta a vádlotti védekezés hitelességének ismételt ellenőrzését, tekintettel arra, hogy Terhelt1nek a másodfokú tárgyaláson tett vallomása alapjaiban változtatta meg a rendelkezésre álló bizonyítékok rendszerét. A korábban eljárt másodfokú bíróság előtt Terhelt1 vádlott úgy nyilatkozott, hogy a lakásban megtalált kábítószer tanú1é, míg a tárolóban fellelt kokain pedig tanú9é volt. A másodfokú bíróság részletesen előírta, hogy a megismételt eljárásban e vádlotti állítások tisztázása érdekében milyen bizonyítást kell lefolytatni, elsősorban tanúk meghallgatása és szembesítések formájában, azonban az elsőfokú bíróság ezeket az iránymutatásokat legnagyobb mértékben figyelmen kívül hagyta. Az elsőfokú ítélet további hibájaként jelölték meg a védők azt is, hogy a cím13 lakásban megtalált kokain hatóanyagtartalmát nem méréssel, hanem becsléssel állapította meg a vegyész szakértő, ami miatt a szakvélemény kiegészítése feltétlenül szükséges lenne. A hatóanyagtartalom vizsgálata választ adhatna arra, hogy a tanú1 autójában talált marihuána hatóanyagtartalma megegyezik-e a cím13 lakásban találtéval, továbbá tanú9 esetleges büntetőjogilag értékelhető magatartása a tárolóban, a lakásban és az autóban talált kokain összehasonlítása esetén alkalmas lehet a vádlott cselekményének átminősítésére. Hangsúlyozták, hogy a lakásban megtalált kábítószer önmagában nem jelentős mennyiségű, a vádlott lehet tettes vagy bűnsegéd, arról nem beszélve, hogy a mennyiségnek a vádlott javára történő csökkenése az enyhébb megítélés alá eső kábítószer birtoklást is felvetheti. A védők a továbbiakban a bizonyítás törvényességével kapcsolatban fogalmaztak meg kifogásokat, a bizonyítékok értékelése körében pedig arra mutattak rá, hogy a törvényszék a következtetéseit az ahhoz igazodó ténymegállapításokkal sok esetben nem támasztotta alá. Részletesen bemutatták és értékelték a vádlott, valamint az ügyben releváns információval bíró tanúk vallomásait, amelyek eredményeként arra a következtetésre jutottak, hogy büntetőjogi bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a vádlotton kívül más személy nem járhatott a lakásban és a tárolóban és ilyen körülmények között a terhelt büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg. Bizonyítási indítványt is előterjesztettek. E szerint szorgalmazták a korábbi védőtől beszerzett okirat ismertetését, továbbá tanú10 tanúkénti kihallgatását, amely bizonyítékok a tényállás feltárását jelentősen segítenék. Másodlagos indítványuk indokolásaként hivatkoztak az időmúlás nyomatékosabb figyelembevételére, a büntetőeljárás hosszantartó voltára és arra, hogy a vádlott már több éve áll a legszigorúbb személyi

szabadságot korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt. Összegezve tehát az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérték az ítéltáblától.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezések elintézésére nyilvános ülést tűzött ki a Be. 599. § (1) bekezdése alapján.

[6] A fellebbezések érdemi elbírálását megelőzően a másodfokú bíróság a felülbírálat terjedelmét vizsgálta meg, amelynek során megállapította, hogy az teljes a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében. A törvényszék ítéletét az ügyész tudomásul vette, míg a védelmi fellebbezések a tényállást és ezen keresztül a vádlott bűnösségének megállapítását is támadták, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Ennek során vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, vizsgálta továbbá az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[7] A másodfokú bíróság a nyilvános ülésen Terhelt1 vádlott személyi körülményeit illetően rögzíti, hogy a tanítványai által asztalitenisz sportágban szerzett világbajnoki címekért és olimpiai érmekért járó - havonta összesen 850.000 forint - járadék a vádlott jövedelme, amelyet a bv. intézetben tartózkodása miatt más személy nevére érkezik. A fenti összegből jelenleg is havi rendszerességgel támogatja idős édesanyját.

[8] A vádlott védője perbeszédében az írásbeli fellebbezésében kifejtetteket változatlanul fenntartotta. Ezt mindössze azzal egészítette ki, hogy az ügy megítélése szempontjából elengedhetetlen jelentősége van a vádlott szavahihetősége megítélésének, amelyet az elsőfokú bíróság alapvetően tévesen ítélt meg. A vádlott szavahihetőségének alátámasztására csatolta Terhelt1 korábbi védőjének a nyilatkozatát.

[9] A vezető védő a perbeszédre kijelölt védő felszólalását követően elsősorban az enyhítést célzó fellebbezését egészítette ki azzal, hogy a másodfokú bíróság jelentősen nagyobb nyomattal értékelje az időmúlást, az idős hozzátartozóról történő folyamatosan gondoskodást és a vádlott asztalitenisz oktatói tevékenységét, amely tanú8ndra paralimpikon érmes helyezéseben nyilvánul meg és amely társadalmilag kiemelkedően hasznos, nagyrabecsülést kiváltó tevékenység. Ezt követően a védők az írásban előterjesztett bizonyítási indítványaiktól elálltak.

[10] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán bűnösségét nem vitatva azt hangsúlyozta, hogy csak azért jár büntetés, amit elkövetett, azért nem, ami nem az ő terhére róható.

[11] A védelmi fellebbezések az enyhítést célzó részükben alaposak.

[12] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet felülbírálata során megállapította, hogy a törvényszék eljárási szabályt nem sértett, a megismételt eljárásban a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. A védők által hangoztatott aggályokra reagálva a peranyagból, a tárgyalási jegyzőkönyvekből és magából az elsőfokú ítélet indokolásából az is megállapítható,

hogy a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban figyelembe vette és mindvégig szem előtt tartotta azokat a szempontokat, amelyeket a megismételt eljárásra vonatkozóan előírt a Fővárosi Ítéletábra a fentebb megjelölt hatályon kívül helyező végzésében. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a megismételt eljárásban a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének széleskörűen eleget tett, valamennyi rendelkezésére álló, illetve általa beszerezett bizonyítékot a tárgyalás anyagává tette, majd ezeket egyenként és összeségükben is értékelte, egybevetette és ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. A védelem kifogásaival ellentétben beszerezte és értékelte tanú írásbeli vallomását. Ennek során a speciális eljárásjogi rendelkezéseket ugyancsak maradéktalanul megtartotta, ezért nem volt akadálya az írásban tett vallomás tárgyaláson történő felolvasásának és értékelésének. Lehetőséget biztosított az ismertetett vallomásra nyilatkozni, észrevételeket tenni, így a törvényszék eljárása e tekintetben is törvényes volt. Itt szükséges kiemelni, hogy a rendelkezésre álló iratok tartalma szerint a nyomozás során szembesítették a vádlottat tanú tanúval, aki ez alkalommal is megismételte és megerősítette, hogy korábban vásárolt már kábítószer Terheltől és az ilyen tartalmú vallomása mindvégig következetes volt. Mindennek a vádlott szavahihetőségnek megítélése és nem utolsósorban cselekményének anyagi jogi minősítése szempontjából van jelentősége, mert ez a körülmény kétségtelenül terhelő adat arra, hogy Terhelt foglalkozott kábítószerrel, mi több e tevékenysége a kereskedelem büntetőjogi fogalmának keretei közé illeszkedett. Ilyen körülmények között kellett megítélni a vádlott lakóhelyén és a tárolóban fellelt kábítószeresek felhasználásának módját és célját, amelyek tekintetében nem elhanyagolható körülmény az sem, hogy a vádlott által használt lakásban a büntetőjogi gyakorlat szerint klasszikusan kábítószer-kereskedelemhez elengedhetetlenül szükséges tárgyakat találtak, nevezetesen az adagoláshoz használt nagyszámú simítózáras műanyag tasakot, két darab digitális mérleget, valamint nem utolsósorban készpénzt, két különböző valutában. Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság is feltárta és értékelte az eljárása során és nem tévedett, amikor a vádlott védekezését elvetve a tanúk vallomásait, valamint az okirati-és tárgyi bizonyítékokat fogadta el az ítélezése alapjául.

[13] Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan, mert az a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja értelmében ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. E részbeni megalapozatlanság a törvényszék ítéletének [16] bekezdésében érhető tetten, ahol a törvényszék azt állapította meg, hogy a kábítószeresek együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak legalább 216,8 %-a. Ezzel szemben az ítélet [53] bekezdésének utolsó mondata azt rögzíti, hogy a lefoglalt kábítószeresek hatóanyagtartalma meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát, annak legalább 21,7-szerese, de meghaladja a különösen jelentős mennyiség alsó határát is, annak legalább 2,2-szerese. Szintén az [53] bekezdésben megfogalmazottaknak megfelelő megállapítást tartalmaz a kábítószeresek mennyisége vonatkozásában az ítélet [59] bekezdése.

[14] Az idézett elsőfokú ítéleti ténymegállapítások a kábítószeresek mennyiségét illetően önmagukban is ellentmondásosak, amelyek értelemszerűen egyszerre nem lehetnek igazak. Az elsőfokú bíróság a ténymegállapításait a nyomozati iratok 589-596. oldalain fellelhető igazságügyi vegyészszakértői véleményre alapozta, amelyből megállapítható, hogy a fellelt kábítószeresek mennyisége a jelentős mennyiség alsó határának megközelítőleg 21,7-szerese, míg a különösen jelentős mennyiség alsó határának megközelítőleg 2,17-szorosa. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete [16] bekezdésének utolsó mondatrészét akként pontosítja, hogy „a kábítószeresek együttes mennyisége a jelentős

mennyiség alsó határát meghaladja, annak legalább 2168 %-a.” Ezzel azonos megállapítást tartalmaz az elsőfokú ítélet [59] bekezdése, mely szerint a vádlott által használt lakásban és tárolóban, illetve élettársa lakásában lefoglalt kábítószeres hatóanyagtartalma meghaladja a különösen jelentős mennyiség alsó határát, annak legalább 2,17-szerese. E pontosításokkal az elsőfokú ítélet történeti tényállásában – a [16] bekezdésben – rögzített ténymegállapítás összhangba került az [53] és [59] bekezdésben tett megállapításokkal és természetesen ezek felelnek meg a szakértői véleményben feltüntetetteknek is.

[15] A fenti pontosítással az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált. A védelmi fellebbezésben foglaltakra reagálva rögzíti az ítéltábla, hogy a fent megjelölt igazságügyi vegyészszakértői véleményből az is egyértelműen kitűnik, hogy a szakértő a vizsgálata során nem kizárólag becsléssel, hanem részben méréssel és részben becsléssel állapította meg a kábítószeres együttes hatóanyagtartalmát, vagyis a védői érvelésekkel ellentétben a szakértő a meglévő kábítószeres egy részének mérését is elvégezte. Ezért tehát nem foghat helyt az a védői érvelés, hogy a vegyészszakértő kizárólag becslés alapján határozta meg a kábítószeres hatóanyagtartalmát, amely így magában hordozza az olyan mértékű tévedés lehetőségét, amely érdemi kihatással lehet a bűncselekmény minősítésére. A szakértő által mért és becsült összetett adatok kétségbe vonására nincs ok, és a minősítésre is kiható tévedés lehetőségét az ítéltábla álláspontja szerint már önmagában is kizárja az a körülmény, hogy a jelentős mennyiség alsó határának csaknem 21,7-szereséről, míg a különösen jelentős mennyiség alsó határának csaknem 2,17-szereséről van szó. Másként fogalmazva a mennyiségek mindkét esetben jelentősen meghaladják a határértékeket, szó sincs arról, hogy mindössze néhány tized százalék vagy néhány százalék az eltérés, ennél fogva a mennyiségek messze túlmutatnak azon a hibahatáron, amelyet esetlegesen a becsléses eljárás esetlegesen magában foglalhat.

[16] A vádlott védekezésének jelentős részét képezte az, hogy tanú1 és tanú9 tanúk nem az igazat mondták, szavahihetőségük legalábbis megkérdőjelezhető. Ezzel szemben áll az a tény, hogy Terhelt1 vádlott az eljárás során maga is beismerte, hogy tudta, miszerint tanú9 kereskedett a kábítószerrel és ennek ismeretében bocsátotta rendelkezésére a tárolót. Az elsőfokú bíróság mindezen túlmenően felhasználta és értékelte a többi tanú vallomását is, így részletesen foglalkozott tanú2, valamint nem utolsósorban tanú7 tanúvallomásával. Az egyes tanúvallomásokot is megfelelő távolságtartással és kritikával kezelte az elsőfokú bíróság, amely körülmény az ítéletének indokolásából is messzemenően kitűnik. Kiemelte, hogy tanú2 nem látott olyat, hogy a lakás lakott volt, amikor köztudottan a vádlott börtönben tartózkodott. Nem foghatott helyt e körben a vádlott azon kifogása, hogy a tanú nem látott rá a lakására, ezért nem érzékelhette, hogy ott lakott volna valaki abban az időszakban, amikor börtönbüntetését töltötte. Ennek a hivatkozásának azonban ellent mond a tanúnak éppen a vádlott kérdésére adott válasza, hogy nagy jöves-menés volt a lakásban, de ez kizárólag arra az időszakra volt igaz, amikor Terhelt1 egyébként is használta az ingatlant – eszerint tehát mégis láthatta volna, ha a vádlott által bérelt lakásban tartózkodott volna valaki (2024. március 1-i 69. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal). Ezzel egyezően nyilatkozott tanú7 is, aki megerősítette, hogy biztosan látta volna, ha mozgás van a lakásban, azonban ilyet nem észlelt.

[17] A másodfokú nyilvános ülésen a védők által becsatolt vádlotti nyilatkozat az ítéltábla álláspontja szerint a vádlott büntetőjogi felelősségének megítélését és cselekményének minősítését nem befolyásolja, hiszen azok olyan adatokat tartalmaznak,

amelyek az eljárás folyamán – részben vagy egészben – már korábban is felmerültek és a terhelt védekezésének szerves részét képezték. E vádlotti nyilatkozatból kitűnően Terhelt1 részben tanúlre, részben pedig tanú9ra igyekezett hárítani a büntetőjogi felelősséget, amely problémát – a vádlotti nyilatkozat tartalmának ismerete nélkül – az elsőfokú bíróság meglehetősen alaposan körbejárt. E körben kiemelendő, hogy a Fővárosi Törvényszék részletesen foglalkozott tanúl tanú szavahihetőségének vizsgálatával is, mert az elsőfokú ítélet [27] bekezdésében a bizonyítási eljárás anyagává tette és értékelte a tanúval szemben az elfogásakor fogatosított intézkedésről készült jelentést, amely kétséget kizáróan tartalmazta, hogy az elfogására közvetlenül azután került sor, miután egy kábítószer adás-vétel lebonyolítását követően távozott Terhelt1 vádlott lakásából és megtalálták nála a terhelttől vásárolt kokaint. tanúl vallomása a Terhelt1tel fennálló kapcsolata jellegéről mindvégig következetes volt, amely vallomást az eljárás során felmerülő egyéb bizonyítékok is maradéktalanul alátámasztották. Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság nem talált olyan okot, amely alapján a bizonyítékok átértékelésére kerülhetett volna sor, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott volt.

[18] Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményének minősítése során behatóan foglalkozott a kereskedői magatartás leírásával, értelmezésével és az ehhez kapcsolódó joggyakorlattal. Mindezeket a vádlotti magatartásra és a rendelkezésre álló bizonyítékokra vetítve vizsgálta, és ennek eredményeként helyesen állapította meg, hogy a lefoglalt kábítószer mennyisége, a bódító szerek különböző fajtái, a vádlott által használt lakásban megtalált digitális mérleg, különböző adagoló eszközök és gyorszáras nylontasakok mind-mind a kereskedői tevékenységhez kapcsolódnak és a kereskedői célzat meglétét bizonyítják. Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a BH.2015.évi 324. számú eseti döntésére, amelynek lényege szerint a kábítószer-kereskedelem bűncselekményénél rendszeresen figyelembe veendő szempont az, hogy a terhelt rendelkezik-e a kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel. Ezzel összefüggésben azt az álláspontot foglalta el a Fővárosi Törvényszék, hogy a fentebb felsorolt eszközök a kereskedelem tényét támasztják alá. A törvényszék a vádlott magatartásának értékelése és büntetőjogi minősítése körében szintén részletesen elemezte az 1/2007.BJE.számú jogegységi határozatot, amely alapján helyesen mutatott rá arra, hogy a kereskedelem fogalmába tartozik – a haszonszerzési célzaton túlmenően – a kábítószernek kereskedelem céljából történő megszerzése, készletezése is, amely önmagában is kereskedelemnek számít, esetleges további magatartások (pl. értékesítés) hiányában is. A jelen ügyben irányadó történeti tényállás szerint mindezek a körülmények Terhelt1 esetében megállapíthatóak, mi több, ez esetben egy rendszeresen vásárló vevőt is sikerült feltalálni, amely körülmény csak tovább erősíti a vádlott által kifejtett kereskedői magatartás aggálytalan megállapíthatóságát. Helyesen és indokoltan hívta fel e körben az elsőfokú bíróság a Kúriának egy felülvizsgálati eljárásban hozott határozatának indokolását, amely szerint a kábítószernek a kereskedelem céljára történő megszerzése önmagában akkor is kereskedelem körébe tartozik, ha többletmagatartás nem kapcsolódik hozzá. Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában sem lelhető fel logikai hiba, mert a törvényszék kitért arra is, hogy az a körülmény, miszerint tanúl tanún kívül más személyt, mint vásárlót, nem sikerült az eljárás során felderíteni, nem kérdőjelezi meg a vádlott kereskedői magatartását. Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság által adott anyagi jogi minősítéssel is maradéktalanul egyetértett.

[19] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel és a súlyuknak megfelelően értékelte a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket. Az enyhítő körülmények azonban pontosításra, kiegészítésre

szorulnak az ítéltábla álláspontja szerint. Helyesen mutattak rá a védők a fellebbezésük írásbeli indokolásában és perbeszédükben is, hogy a vádlottnak a magyar asztalitenisz sportban végzett több évtizedes edzői munkája mindenképpen enyhítő körülményként veendő számba, hiszen tanítványai a legmagasabb szintű nemzetközi versenyeken, európa-és világbajnokságokon, olimpiákon (paralimpiákon) dobogós és pontszerző helyeket szereznek rendszeresen, amelyek Magyarország és a magyar asztalitenisz sport hírnevét öregbítik. Terheltl e tevékenységét és a sportágban elért elévülhetetlen érdemeit a magyar állam is a messzemenőig elismeri, hiszen a világversenyeken győztes, dobogós és pontszerző tanítványai után meglehetősen nagy összegű járadékban részesíti őt, tekintet nélkül arra, hogy jelenleg letartóztatásban van. Az ítéltábla álláspontja szerint a vádlott sikeres edzői tevékenysége társadalmilag hasznos és ahogy azt a magyar állam pénzben kifejezhetően rendszeresen jutalmazza, úgy e körülmény a büntetés kiszabása körében is szükségszerűen meg kell, hogy jelenjen a vádlott javára szóló tények között. Kisebb nyomatékkal további enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla, hogy a büntetőeljárás részben a vádlotton kívülálló okból húzódott el, tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárást hatályon kívül helyezés okán kellett megismételni. Végezetül ugyancsak enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy Terheltl meglehetősen hosszú időt (2 év 7 hónapot) töltött letartóztatásban, míg további 2 év 8 hónapig bűnügyi felügyelet alatt állt. A jelentősebb számú enyhítő körülményre tekintettel a másodfokú bíróság lehetőséget látott a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére, ezért Terheltl fegyház büntetésének tartamát 8 évre enyhítette, mert úgy ítélte meg, hogy az ilyen tartalmú büntetéssel is elérhetők a törvényben meghatározott büntetési célok.

[20] Az elsőfokú bíróság az ítéletében megszüntette a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2015. április 1. napján jogerős 14.B.10.671/2013/47. számú ítéletével kiszabott 3 év 6 hónap börtönbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot.

[21] A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 28. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a szabadságvesztés végrehajthatósága elévül: öt évet el nem érő tartamú szabadságvesztés esetén öt év elteltével. Az idézett törvény 29. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a büntetés és az intézkedés elévülésének határideje a büntetést kiszabó, vagy az intézkedést elrendelő ügydöntő határozat jogerőre emelkedésének napjával, ha a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztik, a próbaidő leteltének a napjával kezdődik. Terheltl vádlott a [20] bekezdésben megjelölt büntetéséből a 2017. év július hó 27. napján szabadult feltételes kedvezménnyel, büntetését a 2018. év július hó 26. napján töltötte volna le. A feltételes szabadságra bocsátásakor a büntetésének hátralévő része kevesebb volt, mint egy év, ezért a feltételes szabadsága egy év volt. A BH.2010. évi 1. szám alatt közzétett eseti döntés értelmében feltételes szabadságra bocsátás esetén a büntetés elévülésének kezdő időpontja a feltételes szabadságra bocsátás napja. Jelen esetben ez azt jelenti, hogy Terheltl korábbi 3 év 6 hónap börtönbüntetésének elévülése 2017. július 27-én kezdődött. Mivel a büntetés az öt évet nem haladta meg, ezért az öt év alatt évült el, amely időpont 2022. július 27. napján következett be. Ennek értelmében tévesen rendelkezett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott korábbi börtönbüntetéséből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette, mert e rendelkezése időpontjában a korábbi büntetés már elévült. Erre figyelemmel az ítéltábla a feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó elsőbírói rendelkezést mellőzte.

[22] A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt az ítéltábla a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdéseinek felhívásával beszámította.

[23] Rögzítette az ítéltábla a vádlott érvényes személyazonosító igazolványának számát, lakcímét és tartózkodási helyét a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján, figyelemmel a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában és a Be. 184. § (2) bekezdés e) és f) pontjaiban írtakra figyelemmel.

[24] A Fővárosi Ítéltábla az eddig kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét – a büntetést kiszabó részében – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az elsőfokú ítélet törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 2.B.187/2023/69. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.142/2024/11. számú ítéletében írt változtatással – 2024. november 5. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. november 5. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke